

Sangbund i Udvalget, beklager jeg det saa meget mere, som jeg nu ser, at hvis Udvalget havde haft en noget anden Sammensætning, hvis det havde været sammensat af de Medlemmer, der sidder i det Udvalg, der har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, vilde det have været omvendt, saa vilde jeg have faaet en overordentlig-livlig Tilslutning. I den Betænkning, som nylig er afgivet af det Udvalg, der er nedsat angaaende Forslag til Lov om Arbejdsanvisning, hedder det jo — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse 2—3 Linier —, at „Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring hører lige saa nøje sammen som Manden og Konen i et Ægteskab“, og at den Arbejdsanvisning, der er knyttet til statsstøttede Arbejdsløshedskasser, er ikke ligelig, ikke paritetisk, som den bør være, og „kan under Arbejdsstridigheder bruges af den ene Part imod den anden“. Derigennem er der altsaa udtalt en ganske klar og utvetydig Erkendelse af, at der bør være en levende organisk Forbindelse mellem Arbejdsløshedsforsikringen paa den ene Side og Arbejdsanvisningen paa den anden Side. Men i Stedet for at lade Manden og Konen skikkelig være sammen i samme Lejlighed har man ved den Skikkelse, Arbejdsløshedskasseloven vil faa, naar mine Ændringsforslag ikke vedtages, sørget for at sætte Konen paa Porten — jeg antager nemlig, at „Konen“ i dette Tilfælde maa være Arbejdsanvisningen. Altsaa, Konen er sat paa Porten, og under saadanne Omstændigheder kan der da ikke blive Tale om noget synderlig frugtbart Ægteskab. Hun staar udenfor og græder som Prinsessen i Eventyret om Svinedrengen, og det er saa meget værre i dette Tilfælde, som hun netop er gift med Svinedrengen. Jeg føler mig derfor overbevist om, at den højtærede Indenrigsminister, naar han faar Ordet, venligst vil række Damen Haanden og sørge for at faa hende indført igen i det ægteskabelige Hjem ved at anbefale de af mig stillede Ændringsforslag. Jeg har ikke mindst stillet dem som en Courtoisie overfor den højtærede Indenrigsminister. Thi en større Mistillid overfor den nuværende Indenrigsminister kan man jo dog ikke vise, end at man i den Grad negligerer en af ham foreslaaet Ordning af Arbejdsanvisningen, at man siger: Det er os ganske ligegyldigt, om den bliver til noget eller ikke, den bruger vi ikke, den kan saamænd passe sig selv, vi har nu vor særlige Arbejdsanvisning knyttet til Arbejdsløshedskasserne, og den lader vi ganske roligt bestaa!

Det, jeg har foreslaaet, er derimod, at man skal knytte dem saaledes organisk sammen, at Arbejdsløshedskassen overhovedet kun maa yde Understøttelse, naar det arbejdsløse Medlem kan præstere Bevis fra et kommunalt Arbejdsanvisningskontor for, enten at man ikke har kunnet anvise vedkommende passende Arbejde, eller for, hvilket ikke modtaget Arbejde Kontoret har anvist ham. Jeg ser til min Glæde, at ikke alene et Mindretal, det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard), men ogsaa, som der staar her, flere indenfor det om Lovforslaget om Arbejdsanvisning nedsatte Udvalg „har kunnet billige den Tanke, som ligger bagved disse Ændringsforslag, den nemlig at styrke den offentlige Arbejdsanvisning paa Bekostning af Arbejdsløshedskassernes“. Man slaar sig dog til Taals med, at Livet nok vil rette Fejlene, men jeg kan ikke se, hvorledes Livet nogen Sinde skulde kunne rette denne Fejl og give den Part af det legalt skilte Ægtepar, som er sat paa Porten, tilstrækkelig Myndighed til atter at tvinge sig ind. Jeg maa derfor fremdeles tro, at den rette Ordning er den af mig foreslaaede, som i alt Fald — bortset fra dens reelle Fortrin — har det formelle Fortrin at være den høfligste overfor den Minister, der har fremsat Forslaget.

Den ærede Ordfører kom ind paa de som Bilag til Betænkningen over Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser trykte Skrivelser fra Formanden for den faste Voldgiftsret, Justitiarius Ussing, og de Henstillinger, som denne deri fremsætter. Ja, det var den Vej, jeg mente, man i det hele burde være slaaet ind paa. Naar man skal løse Problemet saaledes, at der virkelig kun gives til den ufrivillige Arbejdsløshed, maa man sørge for at gribe saaledes ind i disse Forhold, at man har Sikkerhed for, at Kasserne ikke bliver misbrugte til ogsaa at yde Bidrag til den frivillige Arbejdsløshed. Og naar nu den ærede Ordfører siger: Ja, men de to Ting er i Virkeligheden bestemt adskilte: Fagforeningerne er noget for sig, og Arbejdsløshedskasserne er noget for sig, og siger, at Justitiarius Ussing paa en mærkelig Maade sammenblander dem, vil jeg dertil svare, at dette lød i mine Øren som et Vidnesbyrd om en fortryllende Troskyldighed hos den ærede Ordfører. Det minder om de unge Piger, hvem man har fortalt, at det er Storken, der bringer de smaa Børn. Det er naturligvis saa sin egen Sag at afdække den egentlige Hemmelighed for dem. Men det forekommer mig dog at være lovlig